

درآمدی بر یک پوش فرهنگی

علی پور سلیمان

در نامه جمعی از معلمان تهران به رییس مجلس عنوان شد:

آموزش و پرورش بدون بودجه لازم به با تلاق استعدادها تبدیل می شود.

معمبری، دوشنبه ۲۸ دی ماه ۱۳۸۳

جمعی از معلمان، مدیران، مربیان و معاونان مدارس سراسر کشور با ارسال نامه‌ای به نمایندگان مجلس هفتم، رفع تبعیض و اختصاص بودجه مناسب آموزش و پرورش را خواستار شدند.

این نامه به ابتکار تعدادی از معلمان که در متن پیمانه خود را "جمعی از همکاران فرهنگی" معرفی کرده‌اند نوشته و تلویح شده بود.

برای اولین بار طی چهار سال گذشته هیچ نقشی در این اعلام موضع معلمان، مدیران، مربیان و معاونان مدارس بر عده تشکل‌های صنفی معلمان گذارده نشده بود.

فعالیت جدید معلمان حاکی است در حال تجربه شیوه‌های جدید برای پیگیری مطالبات صنف خود بدون همکاری تشکل‌های صنفی هستند. بر اساس اخبار به دست آمده این روش با استقبال قابل تاملی در سطح مدارس مواجه شده است. به طوری که این نامه از سوی تک‌تک معلمان تکثیر و آماده جمع‌آوری امضا می‌شود.

تسریق ۲۹ دی ماه ۱۳۸۳

در این یادداشت بدون این که خواسته باشیم

افت و خیزهای بسیاری داشته است. اعتصابات گسترده معلمان در اواخر سال گذشته به عنوان یک نقطه عطف نشان از به بین بست رسیدن مذاکرات و چانه‌زنی‌ها در یک فرآیند مسالمت‌آمیز از دیدگاه بسیاری از معلمان در حیطه مسایل آموزش و پرورش داشت.

این حرکت در راستای ایده "نافرمانی مدنی" توسط تشکل‌های مدنی معلمان به اجرا درآمده و البته هزینه‌های بسیاری را بر فعالان تشکل‌ها تحمیل نمود. نمونه آشکار این مساله دستگیری و بازداشت یک ماهه ذاتی و بهشتی در زندان اوین بود که پرونده آنها هم اکنون نیز مفتوح است. این نکته را نظر دور نماند که "تحصیل دستاورد اجتماعی و فرهنگی بدون پرداخت هزینه‌های آن به ویژه در کشورهای دور از شاخص‌های توسعه یک نوع فلسفه‌یافی ایده آل گرایانه محسوب می‌شود."

پس از این حرکت یک دوره قنرت یا گسست بر فعالیت‌های مدنی و صنفی معلمان غالب شد. در واقع جو بی‌تفاوتی و سردی که من نام آن را "دوره بی‌اخلاقی و بی‌تفاوتی نسبت به ایده‌ها و آرمان‌ها" می‌گذارم بخش عظیمی از جامعه معلمان را فرا گرفت. در واقع حاکمیت با بالا بردن غیر منطقی هزینه فعالیت‌های مدنی و صنفی، این هشدار را به معلمان داد که باید مواظب حرکات خود باشند و این به ضرر تشکل‌ها تمام شد.

در مورد محتوای نامه سخنی به میان آوریم می‌خواهیم اصل این حرکت را از لحاظ "جامعه‌شناسی حرکت‌های اجتماعی" مورد تحلیل و واکاوی قرار دهیم:

"پوش اجتماعی معلمان به صورت رسمی و علنی از دی و بهمن ۱۳۸۰ پس از تجمع مرکز تربیت معلم شهید باهنر که توسط سازمان معلمان برگزار شد فعالیت خود را آغاز کرد.

قبل از آن هم اگر هر گونه حرکتی در جامعه معلمان وجود داشت به صورت "پراکنده و نقطه‌ای" بود به گونه‌ای که توجه جامعه و مسوولان را به خود جلب نمی‌کرد. در واقع "عدم خودباوری معلمان به تاثیرگذاری خود بر معادلات اجتماعی" و نیز درجه ریسک‌پذیری پایین "در کنار" فقدان تشکل‌های مدنی متکثر و نیرومند این پدیده را تشدید می‌کرد. از آن زمان تاکنون این حرکات و فعالیت‌ها،

فعالیت جدید معلمان حاکی است که در حال تجربه شیوه‌های جدید برای پیگیری مطالبات صنف خود بدون همکاری تشکل‌های صنفی هستند

اما فعالیت‌های تشکل‌ها نیز کم و بیش ادامه یافت تا این که اخیراً شاهد انتشار نامه فوق‌الذکر از سوی جمعی از همکاران فرهنگی بودیم. البته انتشار این گونه نامه‌ها معمول و مرسوم بوده است اما نکته قابل تامل سرتیتر شدن در یک روزنامه پر تیراژ بود.

بر خلاف آن چه که در مطبوعات بیان شده است خاستگاه انتشار این نامه منطقه ۹ تهران بوده است. منطقه‌ای که در آن تشکلی به نام سازمان معلمان منطقه ۹ حدود ۶ سال فعالیت بی‌وقفه و مستمر در آن داشته است. بدون اغراق می‌توان گفت زمینه‌سازی و تئوریزه کردن این گونه حرکات حاصل فعالیت‌های یک تشکل مدنی در طول یک دوره زمانی بوده است.

اما گویا دوستان مطبوعاتی این موضوع را فراموش کرده‌اند که هر حرکت و پویای اجتماعی نیازمند یک تئوری مدون و مشخص و نیز یک برنامه‌ریزی مستمر و هدفمند است.

در واقع، روزنامه شرق بدون توجه به بسترسازی و زمینه‌سازی خواسته است آن را به نوعی منفک از فعالیت‌های تشکیلاتی و سازمان‌دار و در راستای

هر گاه معلمان خود را از تقید به تشکل‌ها رها کرده‌اند در طول یک سیکل زمانی دچار نوعی یاس و انفعال و یا سرخوردگی شده‌اند

قوت بخشیدن به تئوری تشکل‌گرایی یا تشکل‌ستیزی معلمان تعبیر و تفسیر کنند.

از منظر پویایی‌شناسی گروه‌ها هر حرکت و پویای اجتماعی ناظر بر سه عنصر مهم و استراتژیک می‌باشد: تئوری، تشکیلات و حرکت.

تجارب پس از حوادث دی و بهمن ۱۳۸۰ که در برخی از مقاطع ناظر به برگزاری حرکات توده‌ای یا پوپولیستی بود این مسأله را به وضوح نشان داد که هر گاه معلمان خود را از تقلید به تشکل‌ها رها کرده‌اند در طول یک سیکل زمانی دچار نوعی یاس و انفعال و یا سرخوردگی شده‌اند.

این حرکت اولین قدم در جهت خودآگاهی فردی و اجتماعی معلمان ارزیابی می‌شود. اما نکته مهم استمرار و بازیابی این گونه فعالیت‌هاست. اگر ارسال

نامه به مراکز تصمیم‌گیری و تصمیم‌سازی ناظر بر یک استراتژی مشخص و یا برنامه عملیاتی تدوین شده نباشد پس از مدتی با توجه به شرایط اجتماعی کنونی، باز در یک چرخه انفعال مبتلا خواهد شد.

اگر سمت و سوی این فعالیت‌ها توسط یک هسته برنامه‌ریز و استراتژی‌نگر؛ متناسب با تحولات روز و آسیب‌شناسی حرکات اجتماعی مورد بازیابی و استمرار قرار بگیرد مدت فعالیت آن مقطعی و زودگذر خواهد بود مگر آن که معلمان در یک فرآیند حس مشترک جمعی و همبستگی و وفای صنفی آموزه‌ها و دانسته‌های ذهنی خود را مورد بازخوانی و پیرایش قرار دهند.

سوال آخر این که اگر مسوولان و برنامه‌ریزان جامعه در تدوین برنامه‌ها و اولویت‌گذاری بخش‌های توسعه باز نقش نهاد آموزش و پرورش را یک نقش دست‌چندم در نظر گیرند و آن را از دیدگاه یک نهاد مصرفی و زیان‌ده که از مدت‌ها قبل ورشکستگی آن اعلام شده است تعبیر و تفسیر نمایند. گام بعدی برای تصحیح این نگرش و ذهنیت چه خواهد بود؟!!!

تولید کننده روکش ضدآب و جادر انواع اتومبیل

یاسی سیستم مستقیم فروش

بهران حیاتیان از راهی بر سر راه... شماره ۶۹۱۱۵۷۰

پیش از خرید قیمت‌های ما را و پس از خرید کیفیت محصولات ما را، با دیگران مقایسه کنید